

Pitkäperjantain iltana

Moni on nyt yksin, yksinäinenkin.
Mitenköhän sinä Vapahtaja?
Kaikki hylkäsivät sinut, toiset kielsivätkin.
Olitkohan sinä yksinäinen?

Moni pelkää nyt, on peloissaan.
Mitenköhän sinä Vapahtaja?
Sinut vangittiin, sinut ruoskittiin, sinut naulittiin ristille.
Pelkäsitköhän sinä?

Monella on nyt ikävä.
Mitenköhän sinä Vapahtaja?
Oppilaasi pakenivat, hyvästelit äitisi ja läheisesi.
Olikohan sinulla ikävä?

Moni on nyt yksin, yksinäinenkin.
Mitenköhän minä?

Moni pelkää, on peloissaan.
Mitenköhän minä?

Monella on ikävä.
Mitenköhän minulla?

Miten sinä Vapahtaja? Koitko sinä samoin?
Sinä elit samanlaisen elämän,
kävit läpi yksinäisyyden, pelon ja ikävänkin.
Mutta matkalla sinulla oli Isä, joka sinut lähetti.
Meilläkin on Isä – ja Poika – sinä Vapahtaja.

Rakkaudessasi sinä elit meidän osamme,
yksinäisyyden, pelon ja ikävän.
Mutta kaikkein suurimmaksi tuli kuitenkin rakkaus ristilläsi,
kun annoit henkesi puolestamme.
Kuolit, että meillä olisi elämä, ikuinen elämä.
Kiitos, että rakastat meitä, kuljet rinnallamme
yksinäisyyden, pelon ja ikävän keskellä.

Rukous

Sinä olet kulkenut tiesi, Vapahtaja, ihmisen tien.
Pienestä ihanasta lapsesta ristin hylkiöksi.
Sinä kärsijä asetut hiljaa meidän rinnallemme
yksinäisyyden, pelon ja ikävän keskelle.
Sinä et hylkää.
Toistemme torjumina, itsemme hylkääminä ja vihaamina
janoamme sinua Vapahtaja, kuin lapsi rakkautta.
Sinä et hylkää.
Tästä lahjasta ja armosta me kiitämme ja ylistämme sinun nimeäsi.

